

INFORME SOCIAL 2025

Diagnòstic d'un país
en transformació

Generalitat
de Catalunya

El Govern de
Tothom

Índex

00	Resum executiu	03
	Pròleg del President de la Generalitat	10
	Pròleg de la Consellera de Drets Socials i Inclusió	12
	Introducció - Catalunya 2025	15
01	Pressió - Dinàmiques estructurals	19
	01.1 Cost de la vida i dinàmica econòmica	20
	01.2 Reptes demogràfics i socials	35
	01.3 Canvi tecnològic i transformació del treball	53
	01.4 Canvi climàtic i riscos globals	69
02	Situació - Condicions socials i de vida	84
	02.1 Desigualtat, pobresa i seguretat econòmica	85
	02.2 Habitatge i exclusió residencial	106
	02.3 Ocupació i condicions laborals	126
	02.4 Educació i oportunitats	144
	02.5 Salut i cures	167
	02.6 Cohesió social i convivència	183
03	Resposta - Polítiques públiques i sistema de protecció social	198
	03.1 Sistema de protecció social	199
	03.2 Garantia d'ingressos i transferències monetàries	215
	03.3 Serveis socials i models d'atenció	231
	Conclusions i reptes estructurals	251

RESUM EXECUTIU

INFORME SOCIAL CATALUNYA 2025

Per què aquest informe

L'Informe Social ofereix un diagnòstic integrat i sistemàtic de la realitat social de Catalunya, amb l'objectiu d'entendre com evolucionen les condicions de vida de la població i quins factors les estan modelant. El marc analític que l'estructura —Pressió / Situació / Resposta— permet connectar dinàmiques estructurals amb la situació social actual, i amb la capacitat efectiva de les polítiques públiques per protegir el benestar i reduir desigualtats.

La lectura de conjunt que se'n desprèn és clara: Catalunya combina un dinamisme econòmic i laboral rellevant amb una pressió creixent sobre les condicions de vida. L'encariment dels béns essencials —en especial l'habitatge—, l'envelliment de la població, l'increment en l'arribada de població immigrant, la persistència de vulnerabilitats socials i la seva concentració en determinats col·lectius i territoris posen de manifest la necessitat de disposar d'una mirada integrada que permeti reforçar la capacitat preventiva i orientar millor l'acció pública.

En aquest context, els indicadors següents ofereixen una fotografia sintètica de les principals tensions socials i de benestar que travessen el país.

10 INDICADORS CLAU DEL BENESTAR SOCIAL A CATALUNYA

01. Creixement econòmic amb distribució desigual de la riquesa

El creixement econòmic a Catalunya en els últims anys és sostingut però amb repartiment limitat, amb un augment mitjà del PIB del 2,4 % anual (2015–2024) i una lleugera reducció de la desigualtat de renda, però amb una forta concentració patrimonial on l'1 % més ric acumula el 27,5 % de la riquesa, quasi cinc vegades més que el 50 % més pobre.

02. Pèrdua de poder adquisitiu per l'encariment del cost de la vida

Actualment es produeix una erosió del poder adquisitiu d'amplis segments de la població en un context de pressió sobre el cost de la vida, ja que malgrat un increment dels salaris nominals del 28,2 % (2008–2023) i una certa recuperació recent, el poder adquisitiu ha caigut un 3,3 % —un 5,6 % pel quartil d'ingressos més baix—, amb increments de preus molt intensos en habitatge i subministraments (+33 %) i alimentació (+32 %) entre 2014 i 2024.

03. L'habitatge com a principal factor d'empobriment i inestabilitat vital

L'habitatge, especialment el de lloguer, és una de les causes fonamentals d'empobriment i d'inestabilitat vital per a molts segments de la societat catalana, fruit del creixement dels preus del lloguer de 129,4 % (2000–2023) i amb tres de cada deu llogaters que destinen el 40 % o més dels seus ingressos a l'habitatge. De mitjana, a Catalunya una llar de lloguer necessita 20 anys d'estalvi per a l'adquisició d'un habitatge de segona mà.

04. Pobresa i vulnerabilitat persistents, amb un fort biaix infantil

Tot i el creixement econòmic actual, la pobresa i l'exclusió social a Catalunya són persistents i tenen un fort biaix infantil, ja que afecten el 24,8 % de la població (més de 2 milions de persones) i el 36,5 % dels infants, amb una incidència especialment elevada en llars monoparentals (47 %), malgrat l'efecte protector de prestacions i serveis socials.

05. L'origen social continua determinant les oportunitats educatives

Les desigualtats educatives estan fortament condicionades per l'origen social de l'alumnat i del seus progenitors. Malgrat l'expansió sostinguda de l'escolarització postobligatòria, persisteix l'abandonament educatiu prematur —gairebé deu vegades superior entre joves de famílies amb baix nivell educatiu— i les desigualtats en l'accés als estudis universitaris, on hi accedeix el 73,8 % dels joves del quintil més ric, enfront del 28 % del quintil més pobre.

06. Una ocupació creixent, però que no assegura estabilitat laboral per a tothom

El mercat laboral català viu una etapa de creixement i de consolidació de l'estabilitat, però està condicionat per una transformació tecnològica profunda, amb una temporalitat de l'11,7 % (2025) —en mínims històrics— i una parcialitat del 19,2 %. Malgrat tenir la taxa d'atur més baixa des del 2008 (8,2 %), l'11,8 % de les persones ocupades es troben en risc de pobresa, mentre que el 28,6 % dels llocs de treball presenten un risc alt o molt alt d'exposició a la intel·ligència artificial, amb impactes desiguals segons sectors i perfils.

07. Un sistema de salut sòlid, però amb bretxes socials i territorials persistents

A Catalunya, tot i els bons resultats agregats a nivell de salut persisteixen desigualtats socials i territorials. El codi postal condiciona els anys d'esperança de vida amb diferències de fins a 2,4 anys entre municipis i de més d'11 anys entre barris segons renda. La salut mental emergeix com a repte clau, amb un 21,7 % de joves amb malestar emocional.

08. Envel·liment accelerat i baixa natalitat: pressió creixent sobre salut i cures

La demografia catalana viu un procés de transformació amb un 19,5 % de població de 65 anys o més, una fecunditat en mínims històrics (1,08 fills per dona) i més de 320.000 persones grans vivint soles, fet que incrementa la pressió sobre salut i cures, però també reflecteix un augment de la longevitat i de l'esperança de vida.

09. La immigració com a pilar demogràfic i laboral, amb reptes d'inclusió i cohesió social

En una Catalunya de més de 8 milions d'habitants, amb la incorporació d'1,4 milions de persones d'origen estranger en els darrers 25 anys, que ja representen el 18 % de la població i el 28 % de les persones ocupades, la immigració té un paper clau en el relleu generacional, el dinamisme econòmic i la sostenibilitat del benestar. Alhora, planteja reptes d'acollida i integració, així com de redimensionament dels serveis públics davant l'augment de població en alguns territoris.

10. Sistema de protecció social amb capacitat d'amortir crisis però amb límits en cobertura, intensitat i prevenció

El sistema de protecció social ajuda a contenir les crisis i redueix la desigualtat un 30,9 % de l'índex de Gini¹, però amb una capacitat redistributiva fortament concentrada en la gent gran —principalment a través de les pensions—, i un sistema de transferències socials limitat: la RGC que arriba al 15,9 % de les llars en risc de pobresa, el *non-take-up*² de l'IMV del 66 % i el temps d'espera en dependència de 14–15 mesos.

PRESSIONS QUE RECONFIGUREN EL BENESTAR

Catalunya afronta una etapa en què convergeixen diverses dinàmiques estructurals i condicionen el benestar dels ciutadans. El cost de la vida s'ha consolidat com una pressió central: d'una banda, l'encariment acumulat de l'habitatge, i de l'altra, l'alimentació i els subministraments, han erosionat el poder adquisitiu i la seguretat econòmica de moltes llars. Aquesta pressió és especialment intensa entre les rendes mitjanes i baixes, però incideix de manera transversal a tota la població.

Aquesta dinàmica econòmica interactua amb una transició demogràfica ja plenament activa. La baixa natalitat i l'endarreriment de l'edat de tenir fills, l'envelliment progressiu de la població i el paper estructural de la immigració redefeixen la composició de les llars, incrementen la demanda de cures i exigeixen un redimensionament continu de l'estat del benestar per garantir-ne la capacitat de resposta.

Alhora, el canvi tecnològic accelera transformacions en el mercat de treball amb impactes desiguals segons sectors, territoris i perfils professionals. A més, el canvi climàtic, juntament amb altres riscos sistèmics globals, incideix cada vegada més directament en la vida quotidiana, i afecten la salut, el territori, els preus i la seguretat material. Aquestes pressions no actuen de manera aïllada, sinó que s'acumulen i es reforcen mútuament.

¹ L'índex de Gini mesura la desigualtat de renda (0 = igualtat perfecta; 100 = desigualtat màxima).

² El *non-take-up* fa referència a la proporció de persones o llars elegibles que no accedeixen efectivament a una prestació, sovint per barreres administratives, informatives o d'accés.

COM ES TRADUEIXEN AQUESTES PRESSIONS EN LES CONDICIONS DE VIDA

Aquestes pressions estructurals afecten de manera desigual la població i incrementen el risc de situacions de vulnerabilitat que tendeixen a cronificar-se. Tot i la millora de diversos indicadors macroeconòmics i laborals, una part rellevant de la població experimenta dificultats materials sostingudes, i la pobresa i el risc d'exclusió es mantenen en nivells elevats.

L'impacte és especialment greu en la infància, amb una elevada incidència de pobresa infantil que condiciona oportunitats educatives i trajectòries vitals futures. No només l'elevat nivell de pobresa infantil és preocupant, sinó també la tendència. Mentre que, en un context de bon cicle econòmic, la pobresa en el conjunt de la població ha disminuït lleugerament, la pobresa infantil ha augmentat, i evidencia una major exposició de les llars amb infants a la precarietat, als costos residencials i a les limitacions dels mecanismes de protecció.

En aquest context, l'habitatge emergeix com el principal factor multiplicador de desigualtat: provoca pèrdua de poder adquisitiu, dificulta l'emancipació, retarda la formació de llars, incrementa l'estrès i té efectes directes sobre la salut i el rendiment educatiu. Quan l'esforç residencial absorbeix una part creixent dels ingressos, la capacitat redistributiva de la resta de polítiques socials queda limitada.

El mercat de treball mostra una millora en estabilitat agregada, però continua generant trajectòries fràgils per a una part significativa de la població, especialment joves, dones i persones d'origen estranger. En paral·lel, en àmbits com l'educació, la salut i les cures, persisteixen desigualtats socials que condicionen oportunitats vitals i impacten sobre la cohesió social, amb la salut mental i l'atenció a la dependència com a reptes emergents de primer ordre.

CAPACITAT DE RESPOSTA PÚBLICA: AVENÇOS I TENSIONS

Davant aquest escenari, el sistema de protecció social ha estat clau per contenir l'impacte de crisis recents i ha mostrat una capacitat notable d'adaptació. La recuperació de la despesa social i el desplegament de prestacions i serveis han contribuït a sostenir el benestar de la població en un context advers.

Tanmateix, l'augment i la complexificació de les necessitats socials posen de manifest tensions estructurals. La pressió de l'emergència, especialment en els serveis socials, redueix el marge per a la prevenció i l'acompanyament sostingut. Alhora, la fragmentació de respostes i la presència de colls d'ampolla com l'habitatge i els ingressos limiten la intensitat redistributiva del conjunt del sistema.

El repte que es desprèn del diagnòstic no és només d'escala, sinó d'encaix: fins a quin punt el sistema de benestar està alineat amb uns riscos socials més complexos, trajectòries vitals menys lineals i una societat més diversa i envellida. És en aquest marc que s'identifiquen les prioritats estructurals que es desprenen del diagnòstic.

PRIORITATS QUE ES DESPRENEN DEL DIAGNÒSTIC

01. Situar el cost de la vida i l'habitatge al centre de les polítiques socials

L'evidència mostra que l'encariment dels béns essencials —i especialment de l'habitatge— s'ha convertit en un factor clau d'erosió del benestar i de generació de vulnerabilitat transversal. El diagnòstic apunta a la necessitat d'abordar el cost de la vida com una variable estructural, integrant l'habitatge com a pilar del sistema de benestar i reforçant la capacitat de les polítiques públiques per protegir els ingressos reals de les llars.

02. Garantir la igualtat d'oportunitats i reduir la pobresa infantil

La persistència d'una pobresa infantil elevada i el fort condicionament de l'origen social sobre les trajectòries educatives posen en risc la cohesió futura del país. Reduir la pobresa infantil i garantir la igualtat d'oportunitats educatives emergeixen com a prioritats estratègiques, no només per raons d'equitat, sinó com a inversió clau en capital humà i mobilitat social a mitjà i llarg termini.

03. Reforçar la seguretat econòmica i les trajectòries vitals al llarg del cicle de vida

Tot i la millora de l'ocupació, una part rellevant de la població continua exposada a trajectòries laborals fràgils, ingressos inestables i dificultats per afrontar xocs. El diagnòstic apunta a reforçar la seguretat econòmica al llarg del cicle vital, per tal de facilitar transicions laborals segures en un context de canvi tecnològic i d'assegurar mecanismes de protecció suficients en moments clau de la vida.

04. Enfortir el sistema de cures i de salut per a una societat més envellida i diversa

L'envelliment demogràfic, la baixa natalitat i l'augment sostingut de les situacions de dependència introdueixen una pressió creixent sobre el sistema de benestar. Aquest context requereix reforçar una mirada integrada que articuli salut, cures i acció social, amb més capacitat preventiva i un enfocament territorial, per reduir desigualtats en l'accés, anticipar necessitats i garantir una atenció adequada al llarg del cicle vital.

Alhora, cal redimensionar els serveis de cures per anticipar l'augment del volum de necessitats fins al 2050. En un escenari de ràpid envelliment, en què les cures han recaigut tradicionalment en les famílies, existeix un risc creixent de deteriorament de la capacitat del sistema per donar resposta a les necessitats de la ciutadania i d'obertura de bretxes de benestar en funció de la capacitat econòmica i de l'entorn social.

05. Guanyar capacitat preventiva, anticipatòria i de coordinació del sistema de protecció social

El sistema de protecció social ha demostrat capacitat per amortir crisis, però el diagnòstic evidencia límits en cobertura, intensitat i coordinació que dificulten evitar la cronificació de la vulnerabilitat. La prioritat és reforçar la capacitat preventiva del sistema, millorar l'encaix entre polítiques de protecció d'ingressos, serveis socials, ocupació, habitatge i salut, i avançar cap a respostes més integrades i anticipatòries davant uns riscos socials cada vegada més complexos.